

La cadira

Joan Seus Cartró

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

En una vila a prop de Barcelona, hi vivia un home d'edat avançada, vivia amb la seva filla, el gendre i dues netes.

Feia temps que no es trobava gaire bé, fins i tot, últimament no es llevava.

Un dia, la seva filla, veient-lo tant apagat, es dirigí a l'església de la vila, per parlar amb el capellà. Li va demanar que anés a casa seva a veure'l i resar una oració amb el seu pare, que estava molt malalt. Van quedar pel matí de l'endemà.

Quan el capellà va arribar a la casa, la noia l'acompanyà a l'habitació del seu pare, li va obrir la porta i el va fer entrar, ella deixant la porta oberta, els deixà sols.

El capellà va fer una ullada a l'habitació, al llit hi havia un home, amb el cap sobre un parell de coixins, al que li costava respirar, un armari i el que més li va cridar l'atenció, va ser la cadira que hi havia al costat del llit, era una cadira especial, entapissada de vellut morat, amb un respalller bellament tallat, era una meravella de cadira, el capellà va deduir que l'home sabia que aniria a veure'l, que la seva filla li ho havia dit.

- Sembla que m'estava esperant?.

- Jo, no, qui és vostè?, li va preguntar.

- Sóc el capellà, la seva filla em va dir que no es trobava gaire bé i que vingués a veure'l per parlar una estona amb vostè i que si li venia de gust podríem resar junts una oració, i veient la cadira que té al costat del llit, he suposat que sabia que vindria. Per cert, és una cadira molt maca, digna d'un rei.

- Ah, sí, la cadira. L'importaria tancar la porta?, li va dir.

El capellà, sorprès, es dirigeix cap a la porta i la tancà.

El malalt li va dir:

- Ara, segueix a la cadira i escolti, perquè mai he dit a ningú, el que li diré a vostè. Tota la meua vida l'he passat sense saber com resar. Quan anava a l'església, escoltava amb respecte les oracions, em fixava com resaven els altres i per la serenitat de les seves cares, comprenia els beneficis que comporta l'oració..., però això de les oracions; no sé..., m'entrava per una orelleta i em sortia per l'altra. De totes maneres, no tenia ni idea com fer-ho, i llavors..., vaig abandonar per complert l'oració, i ha estat així fins fa quatre anys, que estava parlant d'aquest tema amb el meu millor amic, i aquest em va dir:

- Mira, això de l'oració, és molt fàcil, simplement és tenir una xerrada amb Jesús.

- I com ho he de fer això de parlar amb Jesús.

- Mira, fes-ho com ho faig jo, t'asseus a una cadira i en poses una altra de buida davant teu llavors, amb fe, mires a Jesús, que està assegut a la cadira buida. No et pensis que estic boig, doncs ell mateix ens ho va dir "Jo estic amb vosaltres en tot moment, tots els dies de la vostra vida, fins a la fi del món i si em necessiteu, no dubteu en parlar amb mi". Per tant li parles com ho estem fent ara tu i jo, amb tota confiança i naturalitat, i l'escoltes de la mateixa manera que ho estàs fent ara amb mi.

- Ho vaig fer una vegada, i em va agradar tant que des de llavors ho faig cada dia durant una bona estona. Sempre tinc molta cura que no em vegi la meua filla,

doncs creuria que estic boig i em tancaria a un manicomi.

El capellà va sentir una gran emoció tot escoltant el que li deia aquell home i li va dir:

- Això que feu és molt bo. No deixeu de fer-ho mai. I estigueu ben segur que Ell us escolta i encara que no el sentiu, us parla, no amb paraules com les nostres, sinó amb sensacions que ens sacsegem el cor i l'ànima.

A continuació van resar junts, el va beneir i va marxar, tot acomiadant-se de la filla, a la que li va dir:

- El seu pare, és un home molt bo, està en pau amb Déu i és feliç per tot el que ha fet a aquesta vida, i per tot això li dóna gràcies de tot cor. Mantingui'm al corrent del seu estat i si vostè no té cap inconvenient passaria un cop a la setmana per parlar amb ell.

- Bé, per mi, encantada, si ell no hi té cap inconvenient, no crec que li faci cap mal tenir unes quantes xerrades amb vostè.

Dos dies després, la filla va anar a veure al capellà per dir-li que el seu pare havia mort.

El capellà li va preguntar:

- Va morir en pau?

- Si, li va contestar la noia, a primera hora de la tarda, quan anava a sortir de casa per fer unes compres, em va cridar i em va dir que m'estimava molt, em va fer un petó i el vaig deixar tranquil al seu llit. Quan vaig tornar, una hora més tard, el vaig trobar mort. Però hi ha quelcom d'estrany respecte a la seva mort, doncs, aparentment,

just abans de morir, es va acostar a la cadira que sempre tenia al costat del llit, va posar el cap sobre d'ella i abraçat al respatllet el vaig trobar. Era mort amb un somrís als llavis. Que creu que pot significar?

El capellà, respirà profundament commogut, es va eixugar les llàgrimes d'emoció, que li corrien galtes avall i li digué:

- Tant de bo que tots poguéssim morir d'aquesta forma que ha mort el seu pare, ABRAÇATS A JESÚS.